

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie komunikatu Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego: Kontrolowany wjazd osób potrzebujących ochrony międzynarodowej na terytorium UE oraz zwiększenie zdolności ochrony w regionach pochodzenia: „Poprawa dostępu do trwałych rozwiązań”

(COM(2004) 410 końcowy)

(2005/C 157/16)

Dnia 25 sierpnia 2004 r. Komisja, działając na podstawie art. 262 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, postanowiła zasięgnąć opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w następującej sprawie wspomnianej powyżej

Sekcja ds. Zatrudnienia, Spraw Społecznych i Obywatelstwa, której powierzono przygotowanie prac Komitetu w tej sprawie, przyjęła swoją opinię dnia 25 listopada 2004 r. Sprawozdawcą była An Le Nouail-Marlière.

Na 413 sesji plenarnej w dn. 15 i 16 grudnia 2004 r. (posiedzenie z dn. 15 grudnia) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny stosunkiem głosów 139 do 1, przy 9 głosach wstrzymujących się, przyjął następującą opinię.

1. Zasadnicza treść dokumentu Komisji

1.1 Komunikat ten jest odpowiedzią Komisji na punkt nr 26 we wnioskach Prezydencji ze spotkania Rady Europejskiej w Salonikach w dn. 19/20 czerwca 2003 r., w którym prosi się Komisję „o zbadanie wszystkich aspektów [tej sprawy] w celu zapewnienia bardziej uporządkowanego i kontrolowanego wjazdu na terytorium Unii Europejskiej osób potrzebujących pomocy międzynarodowej oraz przebadanie sposobów i środków zwiększenia zdolności ochrony w regionach pochodzenia [imigrantów]”.

1.2 Komunikat jest podzielony na cztery części, przy czym **pierwsza część** zajmuje się „zbadaniem wszystkich aspektów w celu zapewnienia bardziej uporządkowanego i kontrolowanego wjazdu na terytorium Unii Europejskiej osób potrzebujących pomocy międzynarodowej”.

1.3 Podejście, kryjące się pod pojęciem „nowego osiedlania”, przy pomocy którego uchodźcy z jakiegoś pierwszego kraju przyjmującego bądź kraju tranzytowego są przekazywani na terytorium Unii bądź innych krajów trzecich (Kanada, USA, Australia i in.), stanowi w swojej istocie kontrolowany i uporządkowany wjazd na terytorium UE. Mogłoby ono zatem odgrywać ważną rolę w ramach wspólnej polityki azylowej UE. Dlatego też Komisja jest zdania, że wiele przemawia za przyjęciem wspólnego podejścia na szczeblu UE w tej dziedzinie oraz za utworzeniem wspólnotowego programu nowego osiedlania uchodźców.

1.4 W **drugiej części** rozważa się, w jaki sposób regiony pochodzenia mogłyby poprawić swoją zdolność do zapewnienia pomocy osobom, które potrzebują ochrony międzynarodowej, i jak UE mogłaby pomóc w tym zakresie.

1.5 Przesłanką dla praktycznego zwiększenia zdolności ochrony jest podejście skoordynowane i systematyczne podejście systematyczne. W związku z tym należy opracować system porównawczy (*benchmarks*) odnośnie skutecznej ochrony, do którego kraje przyjmujące powinny dążyć, korzystając z partnerskiej pomocy UE. UE powinna przy tym

najpierw wziąć pod uwagę elementy, które sama wykorzystuje dla zagwarantowania ochrony dla osób takiej ochrony potrzebujących, koncentrując się na ochronie przed prześladowaniem i przymusowym wydalaniem, dostępie do procedur prawnych i możliwości odpowiedniego utrzymania.

1.6 Wymienione poniżej elementy składowe ochrony mogłyby być właściwymi wskaźnikami dla oceny zdolności ochrony danego kraju przyjmującego oraz dla stworzenia trwałego systemu ochrony. Poza tym mogłyby one posłużyć jako orientacja przy opracowywaniu systemu porównawczego (*benchmarks*) dla zwiększenia tych zdolności:

- dostęp do instrumentów ochrony uchodźców, w tym instrumentów regionalnych, jak również innych traktatów z dziedziny praw człowieka i konwencji prawa międzynarodowego w kwestiach humanitarnych, włączając w to wyeliminowanie zastrzeżeń;
- krajowe systemy prawa: przyjęcie/zmiana przepisów prawnych w zakresie uchodźców/azylu;
- rejestrowanie osób ubiegających się o azyl i uchodźców oraz systematyczna dokumentacja ich wniosków;
- uznawanie i przyjmowanie osób ubiegających się o azyl;
- wspieranie samowystarczalności i integracji lokalnej.

1.7 W **części trzeciej** rozpatruje się, w jaki sposób można osiągnąć zintegrowane, globalne, zrównoważone, elastyczne i adekwatne do sytuacji podejście do zagadnień imigracji i azylu.

1.8 W tym celu Komisja proponuje wieloletnie regionalne programy ochrony UE, które zawierałyby listę, cele i harmonogram działań w dziedzinie azylu i imigracji oraz miałyby być opracowane we współpracy z państwami trzecimi danego regionu. Tworzenie tych programów ma się odbywać w powiązaniu ze strategicznymi dokumentami szczebla regionalnego i krajowego, określającymi ogólne ramy stosunków UE z krajami rozwijającymi się i mającymi takie same cykle jak one.

1.9 Regionalne programy ochrony UE stanowiłyby „wachlarz” całego szeregu działań zaradczych; niektóre z nich już istnieją, inne znajdują się jeszcze w fazie rozwoju, a jeszcze inne z kolei trzeba dopiero zaproponować: działania mające na celu rozszerzenie zdolności ochrony, system rejestracji, wspólnotowy program nowego osiedlania uchodźców, wsparcie na rzecz poprawy infrastruktury lokalnej, wsparcie na rzecz lokalnej integracji osób, które potrzebują międzynarodowej ochrony w państwie trzecim, współpraca w dziedzinie legalnej imigracji, działania w zakresie zarządzania falami migracji i akcjami wydalania.

1.10 Wreszcie **część czwarta** zawiera wnioski wynikające z komunikatu oraz prezentuje wskazówki w zakresie najlepszych rozwiązań na przyszłość, o których poparcie prosi się Radę, Radę Europejską i Parlament Europejski.

2. Uwagi ogólne

2.1 Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny przyjmuje z zadowoleniem intencję Komisji opierającą się na zaleceniach Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych do spraw Uchodźców (UNHCR), ale uważa, że gwarancje ochrony międzynarodowej na poziomie ustalonym od roku 1951 są w komunikacie Komisji niewystarczające. Nadal niestety konieczne jest, by poziom ten był zagwarantowany czy wręcz podwyższony, gdyż w kontekście międzynarodowym wciąż nadal istnieją sytuacje dyskryminacji opartej na nienawiści i mogącej prowadzić potencjalnie do konfliktu zbrojnego, dyskryminacji pewnych grup społecznych ludności cywilnej bądź jednostek przynależących do tych grup społecznych oraz do prześladowania jednostek i grup przez państwa czy też podmioty niepaństwowe (grupy i jednostki). Z tego punktu widzenia Komitet popiera prace prowadzone w ramach „Konwencji +” Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych do spraw Uchodźców (UNHCR) mające na celu poprawę i dostosowanie statusu uchodźców i Konwencji Genewskiej.

2.2 Propozycja w zakresie programów nowego osiedlania powinna silniej uwydatnić, że głównym celem podejścia nowego osiedlania jako trwałego rozwiązania jest to, by osobom korzystającym ze statusu uchodźcy oraz ochrony międzynarodowej w sensie dyrektywy o warunkach nadawania statusu uchodźcy⁽¹⁾ zapewnić jak najszybciej normalne i godne warunki życia w myśl Konwencji Genewskiej i wytycznych w zakresie procedur UNHCR.

2.3 Komitet podkreśla, że Państwa Członkowskie muszą dojść do porozumienia i uzgodnić jeden status prawny, by można było uznać i wspierać istniejące już w niektórych Państwach Członkowskich programy nowego osiedlania oraz przyjąć wspólne normy w celu rozszerzenia tych programów na Państwa Członkowskie będące sygnatariuszami Konwencji Genewskiej.

2.4 Programy te byłyby odpowiedzią na potrzeby osób, które potrzebują faktycznej międzynarodowej opieki w myśl Konwencji z 1951 roku, oraz zapobiegałyby osłabianiu statusu uchodźcy i poziomu jego ochrony przez nadużycia systemu azylowego. Komitet podziela tę troskę, zwraca tym niemniej uwagę na to, że

— międzynarodowe zobowiązania Państw Członkowskich Unii Europejskiej, które podpisały Konwencję z roku 1951, mają nadal swoją moc obowiązującą — nawet jeśli niektóre kraje nie zadają już sobie nawet trudu, by przyjmować oraz rozpatrywać wnioski, i przechodzą od razu do odmowy przyjęcia danej osoby bez sprawdzenia, czy jej nie stanowi dla niej ewentualnego zagrożenia;

— warunki przyjmowania osób ubiegających się o azyl w niektórych Państwach Członkowskich przeobrażają się raczej warunki „przetrzymywania w obozach” dla osób ubiegających się o azyl, których wnioski co prawda zostały przyjęte, jednak nie zostały jeszcze rozpatrzone, i były one przedmiotem raportów socjalnych służb publicznych, które ukazują zatrważające rezultaty — zarówno dla samych azylantów jak i dla społeczeństwa obywatelskiego, w którym powstaje fatalna opinia na temat generalnej kwestii azylu.

— cele przedstawione w komunikacie powinny obejmować znaczne polepszenie w szczególności swobody przepływu osób, wsparcia finansowego, wspierania przez organizacje wyspecjalizowane w pomocy dla uchodźców i programów wspierania integracji.

— należy poprawić warunki obecności organizacji pozarządowych i związków na rzecz pomocy uchodźcom w ośrodkach przyjąć poprzez zawieranie umów o partnerstwie z władzami danego kraju przyjęcia bądź też co najmniej poprzez wyjaśnianie ich praw.

2.5 Mieszanie ze sobą problemu osób potrzebujących międzynarodowej ochrony oraz problemu zwalczania nielegalnej imigracji poprzez insynuowanie, że wszystkie wnioski o azyl stanowią nadużycie prawa i są nieuzasadnione oraz że ochrona statusu uchodźców nie może być zagwarantowana bez wzmocnienia ogólnych środków przymusu, nie poprawia ani nie oświeca opinii publicznej w zakresie jej zobowiązań.

2.6 Jak wynika z raportów Parlamentu Europejskiego⁽²⁾, opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego⁽³⁾ i zaleceń organizacji międzynarodowych⁽⁴⁾, wprowadzanie programów nie powinno być substytutem dla przestrzegania przez Państwa Członkowskie procedur i rozpatrywania poszczególnych indywidualnych wniosków.

⁽²⁾ Patrz raport Parlamentu Europejskiego A5-0304/2001 (Sprawozdawca: R.J.E EVANS) w sprawie komunikatu Komisji „W drodze do wspólnej procedury azylowej oraz obowiązującego w całej Unii jednolitego statusu dla osób, którym udziela się azylu” oraz raport A5-0291/2001 (Sprawozdawca: R.G. WATSON) w sprawie propozycji dyrektywy w sprawie minimalnych standardów dotyczących procedur nadawania i odbierania statusu uchodźcy oraz raport Parlamentu Europejskiego A5-0144/2004 (sprawozdawca: MARINHO) w sprawie komunikatu Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego: Łatwiejsze w dostępie, bardziej sprawiedliwe i zorganizowane systemy azylowe (COM(2003) 315 końcowy).

⁽³⁾ Patrz opinia EKES w sprawie komunikatu Komisji „W drodze do wspólnej procedury azylowej oraz obowiązującego w całej Unii jednolitego statusu dla osób, którym udziela się azylu” (COM(2000) 755 końcowy) w Dz.U. C 260 z dn. 17 września 2001 r. (Sprawozdawcy: MENGOZZI i PARIZA CASTANOS) oraz opinia EKES w sprawie dyrektywy w sprawie minimalnych standardów dotyczących procedur nadawania i odbierania statusu uchodźcy w krajach członkowskich w Dz.U. C 193 z dn. 10 września 2001 r. (Sprawozdawca: MELICIAS).

⁽⁴⁾ Szczególnie Wysoki Komisarz Narodów Zjednoczonych do spraw Uchodźców, Europejska Rada ds. Uchodźców i Wypędzonych (ECRE) oraz Caritas Europa.

⁽¹⁾ Patrz dyrektywa 2004/83/WE przyjęta przez Radę 29.4.2004

2.7 Komitet zwraca uwagę na to, że osoby, które podejmują próbę i którym udaje się przekroczyć granice Unii Europejskiej w nadziei ubiegania się tam o azyl, stanowią zaledwie niewielką część (około jednej setnej) wszystkich osób mających prawo ubiegania się o azyl. Aby móc właściwie skwantyfikować starania i zobowiązania UE, należy odnieść się do raportu UNHCR za rok 2003, w którym podaje się liczbę osób i liczbę ludności, które obejmuje swoim działaniem Wysoki Komisarz ds. Uchodźców.

3. Uwagi szczegółowe

3.1 W świetle bilansu oceniającego, dokonanego przez europejskie organizacje pozarządowe i instytucje, włączając w to Parlament Europejski, Komitet obawia się, że swoboda działania stojąca do dyspozycji Państwom Członkowskim w celu określenia kryteriów dostępu do programu nowego osiedlania będzie prowadziła do coraz większego osłabiania ochrony gwarantowanej Konwencją Genewską z roku 1951 i Protokołem Nowojorskim z roku 1967.

3.2 Przyznanie uchodźcom, starającym się o ochronę międzynarodową w pierwszych krajach przyjmujących w regionach pochodzenia, takiego statusu „prima facie” przez służby UNHCR nie oznacza nadania statusu uchodźcy w myśl Konwencji Genewskiej. Ale UNHCR jest w stanie przedłożyć listę osób, które mogą wziąć udział w programach nowego osiedlania. Natomiast przyznawanie statusu uchodźcy w sensie Konwencji bądź ochrony subsydiarnej będzie należało do władz pierwszego kraju przyjmującego, kraju tranzytu czy też kraju „osiedlającego”. Beneficjentom programów nowego osiedlania powinien być przyznawany jeden ze statusów ochrony międzynarodowej.

3.3 Komitet podkreśla, że wnioski powinny być rozpatrywane indywidualnie i niezależnie od kwalifikowania się do uczestnictwa w programach nowego osiedlania (wraz z prawem do złożenia odwołania ze skutkiem zawieszającym wydalenie) oraz obawia się, że brak jednoznacznego przejęcia i podziału odpowiedzialności doprowadzi do powstania szarej strefy spychania odpowiedzialności — pomimo Konwencji Dublińskiej (Dublin II), która nie wiąże krajów przyjmujących i tranzytowych w regionach pochodzenia. Oprócz tego uzależnianie prawa do udziału w danym programie nowego osiedlania od przyznania statusu ochrony międzynarodowej mogłoby prowadzić do tego, że Państwa Członkowskie uczestniczące w programach nowego osiedlania ograniczą liczbę osób uznawanych za uchodźców w sensie Konwencji oraz osób korzystających z ochrony subsydiarnej.

3.4 Komitet popiera propozycję Komisji jako wkład UE do skutecznej ochrony uchodźców z przyznanym statusem uchodźcy, pod warunkiem, że zastosowanie znajdą prawne gwarancje proceduralne oraz respektowanie indywidualnych praw osób ubiegających się o azyl w sensie konwencji międzynarodowych (w szczególności Konwencji Genewskiej i Nowojorskiej) i nie pomniejszone będzie prawo do rozpatrywania i uznawania wniosków uchodźców, którzy nie spełniają kryteriów kwalifikowania się do uczestnictwa w programach nowego osiedlania. Natomiast Komitet uważa, że niekorzystnie byłoby, gdyby poprawa

zdolności ochrony w krajach przyjmujących i tranzytowych w regionach pochodzenia przekładała się na jednoczesne obniżenie zaangażowania Państw Członkowskich UE w zakresie przyznawania ochrony prawnej i nadawania statusu uchodźcy bądź ochrony subsydiarnej.

3.5 Komitet zaleca, by wdrożyć i zaktualizować przyjęte przez Radę w dn. 24 kwietnia 2004 r. zharmonizowane procedury i by celem tego komunikatu nie było przesunięcie rozpatrywania wniosków w regionach pochodzenia. Państwa Członkowskie powinny wręcz przeciwnie zostać zobligowane do tego, by oferować gwarancje, które wykraczają poza te zalecane normy.

3.6 Regionów, które mogą przeobrazić się w regiony pochodzenia, jest nadal dużo — z powodu dyskryminacji z powodu nierespektowania praw człowieka, prześladowania działaczy na rzecz praw człowieka, z powodu klęsk żywiołowych i innych katastrof, głodu, spekulacji, zmian klimatycznych i przyczyn skumulowanych. Komitet zastanawia się więc, czy kraje graniczące z krajami pochodzenia osób ubiegających się o azyl nadają się ze względu na swoje położenie faktycznie najlepiej na przyjmowanie, uznawanie i dobór wszystkich uchodźców, kwalifikujących się do programów nowego osiedlania. Komitet zastanawia się również poważnie nad możliwościami, jakie reprezentacje UE w krajach trzecich mają we tym względzie bez pomocy i interwencji zorganizowanego społeczeństwa obywatelskiego. Komitet zaleca, by zharmonizowane procedury przyjęte przez Radę 24 kwietnia 2004 r. zostały wdrożone i zweryfikowane przed przejściem do ostatecznego etapu polegającego na decentralizowaniu rozpatrywania wniosków w regionach pochodzenia.

3.7 Komitet obawia się, że poparcie ze strony europejskich, międzynarodowych i lokalnych związków i organizacji pozarządowych, które już teraz okazuje się trudne, stanie się niemożliwe ze względu na odległość, powstające dodatkowe, różnorodność partnerów do kontaktu reprezentujących jednostki państwowe, napięte stosunki czy też brakujące w wielu krajach środki na cele stowarzyszeń lokalnych.

3.8 Mimo że konieczne jest odciążenie bezpośrednich krajów przyjmujących i krajów tranzytu znajdujących się w regionach pochodzenia i wniesienie większego wkładu w przywrócenie normalnych i godnych warunków życia uchodźcom, to ewentualna współpraca z bezpośrednimi krajami przyjmującymi i krajami tranzytu w zakresie programów nowego osiedlania nie może w żadnym wypadku stanowić substytutu dla indywidualnego prawa do składania wniosku o azyl wewnątrz UE ani dla zobowiązań państw-sygnatariuszy Konwencji Genewskiej w stosunku do indywidualnych wniosków o azyl.

3.9 Komitet przypomina, że należy nadal „politycznie” negocjować z krajami pochodzenia, przy czym należy szczególnie apelować o respektowanie praw człowieka i wspieranie tego respektowania. Kraje te mogą być w zależności od danego przypadku i indywidualnej sytuacji danej osoby krajami pochodzenia, przyjmującymi bądź tranzytu. Oprócz tego należałoby w związku z tym podzielić zobowiązania na państwa wszystkich regionów.

3.10 Należy wciąż liczyć się z masowym napływem imigrantów. Dyrektywa w sprawie przyjmowania uchodźców w przypadku masowego napływu⁽¹⁾ dotyczy tylko przypadków masowego napływu na terytorium UE i Komitet żąda, że komunikat nie dotyczy pomocy, która jest w jej świetle wymagana, czy też możliwości skorzystania z programów nowego osiedlania w tej sytuacji.

4. Wnioski

4.1 Otwieranie legalnych dróg imigracyjnych powinno odpowiadać potrzebom emigracji i imigracji, natomiast procedury azylowe muszą nadal dotyczyć spraw azylu i koniecznie uwzględniać potrzeby ochrony i przywrócenia normalnych i godnych warunków życia uchodźców, niezależnie od środków współpracy i pomocy krajom trzecim w sferze gospodarki, polityki społecznej i zrównoważonego rozwoju Unii Europejskiej, które nie zastępują indywidualnej ochrony międzynarodowej, a tylko ją uzupełniają. Nie można mieszać ze sobą tych dwóch zagadnień. Nawet jeśli niektóre rzeczy mają podobne przyczyny, to między regionami słabo bądź w ogóle niezintegrowanymi z gospodarką światową a nieprzeznaczaniem praw człowieka nie da się rozpoznać systematycznego powiązania przyczynowego.

4.2 Starania w kierunku rozwoju wspólnej polityki azylowej napotykać zewsząd na ostrą krytykę. Organizacje pozarządowe jak również związki zawodowe na szczeblu krajowym i międzynarodowym wykazują coraz większe zaniepokojenie niedochowywaniem przyrzeczeń ze strony UE. To właśnie w tym kontekście Komisja interweniuje poprzez opracowanie komunikatu w sprawie stworzenia i realizacji „trwałych rozwiązań”.

4.3 Zdaniem Komitetu Komisja i Rada nie mogą ignorować sygnałów alarmowych, wynikających z sytuacji, w której zobowiązania z Tampere doprowadziły do powstania dyrektyw bądź innych uregulowań faworyzujących jedno rozwiązanie w stosunku do innych. Komitet podkreśla stanowczo, że opinia publiczna w Europie składa się z pluralistycznych nurtów i nie jest ani jednolita ani monolityczna. To jest właśnie charakterystyczne dla społeczeństwa otwartego, opartego na demokracji i prawie. Dlatego też Komisja w swoich założeniach oraz Rada w swoich decyzjach powinny interpretować zobowiązania poczynione w Tampere, mające na celu stworzenie obszaru wolności i prawa, poprzez stawianie na pierwszym miejscu praw obywatela i człowieka w duchu Karty Praw Podstawowych oraz zobowiązań, które wynikają dla państw.

4.4 Granice nadmiernego podkreślania aspektów bezpieczeństwa po zamachach z 11 września 2001 roku widać zarówno w rezultatach różnych wyborów na szczeblu krajowym i europejskim (w tym w stale zmniejszającej się frek-

wencji wyborczej), jak i w licznych konfliktach zbrojnych przestających się w chroniczne wojny domowe oraz w niespektowaniu uniwersalnych praw człowieka.

4.5 Liczba osób, które UE w ciągu ostatnich dziesięciu lat przyjęła i uznała za uchodźców, rozkłada się nierównomiernie na Państwa Członkowskie, jednakże rzeczywiste potrzeby pokazują, że niezależnie od stopnia udziału UE w przyjmowaniu uchodźców w skali światowej programy wsparcia oferowane regionom pochodzenia (na przykład Afryce i krajom Caswaname) oraz programy nowego osiedlania w samej UE mogą przyczynić się do poprawy sytuacji uchodźców oraz osób poszukujących azylu, mających prawo do skorzystania z ochrony międzynarodowej.

4.6 Komitet popiera propozycję zawartą w komunikacie z zastrzeżeniem wyjaśnienia następujących kwestii:

- poprawa rozpatrywania wniosków o azyl na całym suwerennym terytorium Państw Członkowskich UE oraz zaprzestanie odmowy przyjmowania i zwracania do krajów bądź regionów pochodzenia bez rozpatrzenia wniosku, co stanowi naruszenie zasady niewydalania (*non refoulement*) — poprzez szybką transpozycję i wdrożenie dyrektyw w zakresie procedur i kwalifikacji przez Państwa Członkowskie, przy wykorzystaniu norm wykraczających poza normy minimalne;
- poprawa warunków obecności organizacji pozarządowych oraz organizacji pomocy uchodźcom w ośrodkach przyjmujących poprzez zawieranie porozumień o partnerstwie z władzami kraju przyjmującego bądź co najmniej poprzez jasne ustalenie praw takich organizacji;
- zweryfikowanie kryteriów, na podstawie których niektóre kraje pochodzenia i kraje tranzytu są określane jako „bezpieczne kraje trzecie”, w których jednak osoby ubiegające się o azyl są pozbawiane możliwości rozpatrywania ich indywidualnej sytuacji i wynikających z niej praw;
- uściślenie, że status w sensie Konwencji Genewskiej ma pierwszeństwo nad ochroną subsydiarną, zarówno z punktu widzenia procedur jak i prawa⁽²⁾;
- wyjaśnienie, że beneficjentom programów nowego osiedlania będzie przyznawany status uchodźcy w sensie Konwencji Genewskiej i status uchodźcy bądź osoby korzystającej z ochrony subsydiarnej w sensie dyrektywy o warunkach kwalifikowania, co pozwoli na respektowanie ich praw podstawowych we wszelkich warunkach, oraz że nie będzie tworzona żadna grupa „przypadków nierozstrzygniętych”, nie posiadających w krajach nowego osiedlania w UE bądź w krajach trzecich żadnych precyzyjnych praw.

Bruksela, dn. 15 grudnia 2004 r.

Przewodnicząca

Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego

Anne-Marie SIGMUND

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/55/WE.

⁽²⁾ Patrz: komunikat Komisji COM(2004) 503 końcowy i opinia Komitetu w tej sprawie (SOC/185).